

DEKKER (*Hugo*), Missionaris van Afrika (Witte Pater) (Kuik, N. Br., Nederland, 11.6.1907 - Logo, Kongo, 15.9.1941). Zoon van Jakob en Nasz, Elisabeth.

Hij kreeg het Witte Paters-kleed in het noviciaat, te Maison-Carrée (5.10.1930), sprak zijn missionariseed uit te Karthago (27.6.1934) en werd aldaar ook priester gewijd (29.6.1935). Hij werd benoemd voor het vikariaat van het Albert-meer, ging scheep te Antwerpen en bereikte de missie te Logo (Mahigi, 29.12.1935). Hij verblijft daar tot juli 1940 en wordt dan gezonden naar het vicariaat Gulu, om er een van de missieposten van de Italiaanse Paters de la Consolata (die wegens de oorlog uitgeweken waren) over te nemen. Hij werd daar tot overste der Angal-te-Bey-missie benoemd. Hij verbleef er een jaar en ging dan terug naar zijn geliefde missie te Logo. Deze nieuwe bestemming bereikte hem op de dag zelf, waarop drie zwarte seminaristen van de Alur-streek priester werden gewijd.

Het werk van Pater Dekker zal zich van dan af afrollen in de moeilijkste streek van de Logo-missie, nl. in de bergachtige streek op de oever van het Albert-meer, onder de vissers op het meer. Gedurig was hij op weg om zijn parochianen: kristenen, katechumenen, zieken, werklieden en vissers, te gaan bezoeken. In die hulpposten van de missie kende hij iedereen, al de hutten, al de wegen en wegeltjes. Hij geraakte overal, 't zij te voet, 't zij op zijn moto. De bijposten die hij aldus bezocht zijn en zullen nog lange tijd als modellen kunnen aangewezen worden, als oazen in de wildernis: wegen, werken voor drooglegging der velden, voor bouw der woningen, alles was net en geriefelijk.

Op zekere dag in de maand september 1941, zou hij wederom op missiebezoek gaan naar zijn distrikt te Mahagi-haven. Een kumionette haalde hem af te Logo en spoedde met hem naar Pongo, een kapel op de boord van het meer. Gans de dag ging voorbij in de biechtstoel. Toen de biechten afgelopen waren, nam Pater Dekker de katechist, met zijn misdienaar en een drager met zich mee en begaf zich naar de oever van het meer. Daar zag hij een prauw in het licht golvende water liggen, steeg aan boord met zijn drie zwarten en liet zich roeien tot buiten de rietstrook, die de oever omzoomde. Na enige ogenblikken genoten te hebben van het mooie zicht op het watervlak, door de dalende zon in volle licht gezet, gaf de Pater het sein om de terugtocht aan te vangen. De katechist wendde toen het vaartuig om, doch ging hierbij zo geweldig te werk dat de boot omsloeg. De inzittenden kwamen hierdoor alle vier in het water terecht, die op die plaats een diepte had van 1,70 tot 1,90 meter. Toen kandelde de boot ten volle en moesten de opvarenden hun houvast loslaten. De baren wierpen de zwarten naar de boord van het water toe, doch de Pater werd anderzijds verder en dieper in het water meegetrokken. Toen de zwarten op vaste grond geraakten, was er van de Pater niets meer te zien. Wanneer dan hulp kon geboden worden, was het te laat: het meer was intussen te zeer in beroering gekomen en de peilingen bleven zonder uitslag. Het duurde zelfs enige dagen vooraleer het lijk aanspoelde en teruggevonden werd.

De verslagenheid was algemeen. Men hoorde niets anders meer dan weeklagen in de dorpen op de oever. De kristenen brachten meerdere honderden franken bijeen, om het celebreren te bekostigen van het misoffer voor de zielerust van hun herder, opdat hij hen mocht beschermen en van ongelukken vrijwaren.